

ÁGH ISTVÁN

Jövőkép

Idegen lett a város, mintha
szekéren jöttem volna vissza,
mintha még öregapám lennék,
aki elhagyta szülőföldjét,
és azt sem tudja, hova menjen,
egyetlen földije sincs Pesten,
hiába emeli kalapját,
lakkozott kocsik viszonozzák,

majd én lennék az unokája,
immár Újbuda díszpolgára,
s ugyanazt látnám körülöttem,
csak a falakig üresedve,
akár szemben a Campus nyáron,
üres a szívemnek a város,
nem a boldog vakációtól
kong a palota ablakomból,

mintha egyik unokám nézné
nélkülem, mert már én sem élnék,
de áll a fal, melyet most látok,
visszasugározza magányom,
ahogy a kortársak itt hagytak,
a házaikból váz maradt csak,
téglahalmok, utca-hegyláncok,
káosz, s harang nélküli város,

még kacérkodom az idővel,
mintha én lennék hozzá hűtlen,
és én, a született jövőtlen
elképzelem a jövendőmet,
látnoka lettem önmagamnak,
hogy elmúlva is fönn maradjak,
világítván az éjszakában,
mint az égve felejtett lámpa.

Folyondár

Kapaszkodom, mint folyondár a falba,
látszólag könnyed, repdeső növény,
de szárából is gyökerek sarjadnak,
betonra vetve küzd az életért,
míg rátapad a sivár vakolatra,
sivatagi homokból szív vizet,
vedlő ház málladéka gyúlt alatta,
s az út megrekedt ördögszekere,
papírhulladék hullott falevéllal,

ÁGH ISTVÁN (1938) Budapest

csak ki ne vágassa a ház ura,
mert nem illik bele az utcaképbé
egy élő koszorú a kapura,
én is mint ez a folyondár, úgy élek,
szétszórt levelén ujjenyomatom,
körmöm, fogam nyomával széled széjjel,
minden, amibe megkapaszkodom.

Tudatzavar

Mikor szemem kinyitom a fényre,
minden ott és úgy van, ahogy régen,
ő sem hiányzik a másik szobából,
kis neszekkel ébred, ha nem is látom,
ám tiszta fejjel meggyőződök róla,
jelenléte mennyire csalóka,
mégis áldott pillanat vigasztal,
ha emlékével kezdődik a nappal,
álmos reggel folytatja a múltat,
cipője vár, hogy lassan elinduljon,
karon fogja sötét ballonkabátja,
fölkínálkozik vállára a táska,
a bevásárló kocsi útra készen
áll, hogy kettesben a piacra érjen,
ahonnan vissza nem segíti semmi,
hiszen csak a tudatzavar teremti.

Titkos találkozások

Éppen éjfélre mutatott az óra,
mikor hiányzó páromra gondoltam,
s míg a műszer az időt igazolta,
rájöttem, hogy rejtett titka is van,
hogy az órát miért akkor nézem,
mikor a mutatóit egyben látni,
tán valami különös erő készletet,
amit nem tudok megmagyarázni,
s csupán egy spiritiszta fejthetné meg,
mit jelent ez a telitalálat,
ahogy a telepátia segített
az elhunytal való találkozásra,
a mutatók együttállásában
üzent, aki csak kísértetni tudhat,
azért lett a szellemek órája
éjszakai alkalma randevúnknak.

Mint egy Madonna

Jelenléte már az égből sugárzik,
de múltja még derül tekintetében,
élő mosolya szárnyán szállt idáig
a pillanat, mi végképp az övé lett,
meg az enyém, özvegyi nászajándék
a cinkos és ragaszkodó kacsintás,
mint valami ártatlan gyermekjáték,
mielőtt tudtuk volna, hogy mi vár ránk,
a csöndbe visszatérő otthonosság
békéjébe vegyülök, mikor nézem,
eltűnődöm mennyei pillantásán,
tán Máriára hasonlít fényképe,
milyen lehetett Jézus szülőanyja?
nem láthatták a jelenések közben,
ha az alakját fényesség takarta,
vonásait másoktól kölcsönözte.
a szende modell volt eddig a minta,
kit Raffaello festett Firenzében,
de megjelent az igazi madonna
nyomán egy égi asszony földi képe.